

[Alfred Jensen.]

holder, og det vil sige, at en hel Del af de organiserede Arbejdere, der havde forsikret sig for højeste Dagpengesats, fik en Reduktion i Understøttelsen paa et Par Kroner om Ugen, og det samtidig med at Priserne steg og steg. Det er naturligvis urimeligt, at et saadant Forhold eksisterer. Det er ligeledes urimeligt, at medens Dyrtiden trykker stadig større Dele af Befolkningen ned, er der nogle, som lever højt paa denne Tingenes Tilstand. Millionærernes Antal er steget, Formuerne er steget, og Aktieselskaberne kan notere stigende Udbytter. Der er ingen Grund til, at den ubemidlede Del af Befolkningen fortsat skal leve under disse Tilstande, for der er Muligheder for at komme dem til Hjælp. Tanker i den Retning er jo ogsaa blevet fremsat Tid efter anden fra den Del af Befolkningen, der lider under Dyrtiden. Brændselshjælpens Gennemførelse betød vel en hel Del, men den har kun afbødet de Prisstigninger, der har været paa Brændsel, men i Anledning af de Prisstigninger, der har været paa Levnedsmidler og Beklædning, der jo spiller en væsentlig Rolle for de arbejdsløse, er der derimod ikke ydet nogen Hjælp.

Det er derfor ikke underligt, at Situationen drøftes i Fagforening efter Fagforening, og overalt har Diskussionerne resulteret i et Krav om et Tillæg til Understøttelserne, et Dyrtidstillæg paa 20 pCt., der skulde ydes til alle Understøttelser, lige meget hvilken Sats det drejer sig om, men beregnet efter den Maksimumssats, der findes i Arbejdsløshedsloven. Det er klart, at med den Anspændelse, Arbejdsløshedskasserne er ude for, grundet paa den store Arbejdsløshed og de langvarige Arbejdsløshedsperioder, vil det ikke være muligt for Kasserne selv at afholde Udgifterne ved et saadant Dyrtidstillæg, og derfor har man fremsendt Kravet til Staten. Der er ud over Brændselshjælpen ikke taget Hensyn til de Ønsker, der er fremsat fra de arbejdsløse, og derfor har vi ment, at det var betimeligt at fremsætte et Forslag om Ydelse af et saadant Dyrtidstillæg. Mulighederne for Gennemførelsen er til Stede. Det er ret naturligt, at vi ikke har forbigaaet Alders- og Invaliderrentenyderne ved et saadant Forslag; deres Forhold er lige saa anstrengte som de arbejdsløses, og de Takster, Folkforsikringsloven hjemler dem, er ikke i Stand til at give dem tilstrækkelig Indtægt til overhovedet at leve.

Lovforslaget omfatter kun 5 Paragraffer. Den første fastslaar, at alle arbejdsløse, saavel organiserede som uorganiserede, skal

have et ugentligt Dyrtidstillæg paa 20 pCt. af den Maksimumsunderstøttelse, som oppebæres efter Arbejdsløshedsloven. Dyrtidstillægget skal udbetales de forsikrede gennem Arbejdsløshedskasserne og de ikke-forsikrede ved Kommunens Foranstaltning eller gennem Socialkontorerne. § 2 fastslaar, at Alders- og Invaliderrentenydere skal have et Dyrtidstillæg ligeledes paa 20 pCt., men Tillægget beregnes her efter Satserne for Hjælp i Henhold til Folkforsikringslovens Regler. § 3 siger, at alle Udgifterne til dette Dyrtidstillæg skal afholdes af Statskassen. Arbejdsløshedskasserne er ikke i Stand til at bære en saadan Ekstraudskrivning; Medlemmerne har gennem Aarene været spændt haardt for med Kontingenter, og den store Arbejdsløshed i Forbindelse med Brændselshjælpen har betydet en Ekstrabelastning for dem. Det er ikke alene dette Dyrtidstillæg, der udbetales til de arbejdsløse, som Staten skal afholde, det samme vil gælde de Udgifter, der er forbundet med Hjælps Administration. § 4 fastslaar, at Dyrtidstillæggene ikke af Kommunerne maa benyttes til en Nedsættelse af de Beløb, der ydes i ordinær Understøttelse, eller anden Hjælp.

Mange Kommuner har, hver Gang der er vedtaget Love om Vinterhjælp, Brændselshjælp, Mælkemærker, Kød- og Flæskkort, benyttet sig af Anledningen til at foretage Nedsættelse paa et eller andet Felt. Det er naturligvis i Strid med Lovenes Forudsætninger; det er her Kommunerne, der tager en Part og narrer de arbejdsløse, der trænger til den. Det vil vi forhindre ved den Paragraf, som her er indsat. Endelig foreslaar § 5, at Loven træder i Kraft straks og gælder til 1. November 1938. Naar vi ikke har foreslaaet en længere Gyldighedstid end til 1. November, er det, fordi vi mener, at der hermed er levnet Regeringen Tid nok til at skride ind over for de ublu Priser, gennem Priskontrolraadet eller paa anden Maade, og fordi der ligeledes vil være Mulighed for at iværksætte Foranstaltninger mod Arbejdsløshed og foretage de nødvendige Ændringer i Arbejdsløshedsloven og Folkforsikringsloven.

Jeg skal med disse faa Bemærkninger anbefale Forslaget til velvillig og hurtig Behandling.

Formanden: Eksemplarer af det forelagte Forslag vil blive omdelt.

Tingets næste Møde afholdes Tirsdag den 15. Februar Kl. 13 med følgende Dagsorden: